

Ariana-Cristina Luca

ÎN SĂLBĂTICIE
–CLAR DE LUNĂ–

București, 2024

Desen copertă: *Mara-Giulia Fazakaş*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

LUCA, ARIANA-CRISTINA

În sălbăticie : clar de lună / Ariana-Cristina Luca. - Bucureşti :
Bifrost, 2024

ISBN 978-630-6514-31-1

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu
poate fi reprodusă fără acordul scris al autoarei.

Copyright © 2024

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, Bucureşti

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

*„A triumfa în fața pericolului
înseamnă să fii erou.”*

Pentru Lola, o cățelușă neînfricată.

Prolog

Primul lucru pe care Buster l-a remarcat cu privire la moarte a fost că Raiul Câinilor nu era mare brânză. Nu existau veverițe, oase mari și pline de carne de vită, nici mingi care chițăie întruna. Ultimul lucru pe care și-l aducea aminte era doctorul, un om blând, care mirosea asemenea iepurilor, ceea ce îi dădea lui Buster gândul de a-l linge toată ziua. Își aducea aminte și de Jenny, stăpâna sa mult iubită. Ochii lui s-au închis ca prin minune, în timp ce în minte îi dispărea imaginea: o camera albă, cu pereți tari din cărămizi. Stătea pe păturica lui albastră și moale, cea preferată, care acum era pătată de lacrimile lui Jenny. Buster nu știa ce se întâmplă. Ea murmură către Buster, deși lacrimile îi curgeau mai tare decât propria-i voce. Nu știa mai nimic. Doctorul vorbea calm cu părinții care îi împrumutau batiste lui Andy, fratele mai mic a lui Jenny și companionul de joacă a lui Buster. Prin aer se simțea, deodată, o umezeală neplăcută. Simțea cum niște fiori de gheață îl străpungeau. Blana neagră începea să i se ridice brusc în aer. Pieptul i se ridica ritmic, deși simțea cum ceva îl apăsa din ce în ce mai tare. Fruntea începea, cumva, a se strâmba, fără să vrea Buster. Dunga albă de pe frunte i se încresta.

A auzit cum Jenny varsă lacrimi și plânge. Andy se uita rugător doctorului, dar el clătina din cap.

Buster simți cum ochii se întredeschiseră. Îl vedea pe Andy, care cu privirea îl ruga pe sărmanul om doctor ce dădea din cap deznădăjduit dar Andy îi arunca priviri sfidătoare. Jenny însă se uita doar la câinele său. Buster simțea cum pica de oboseală pe păturica lui. Mirosul ei îi inunda nările.

- Ai fost... c-cel mai bun câine, Buster...se bâlbâi Jenny înghițind lacrimi cu șirul.

Buster nu știa de ce toată lumea plângea. Oare Jenny avea o problemă? Dând cu laba înspre fetiță, închise ochii pentru a o liniști, deși ea nu-și mișca capul. Andy începu să plângă:

- Mami, mami! Este bine, nu? Tati, tati! Este bine, nu?

Părinții nu îi vorbiră. Atunci, căută răspunsuri de la doctor.

- Este bine? Miji Andy ochii, rugător.

Doctorul nu îi răspunse. Andy își șterse lacrimile și suspină nervos. Nimeni nu îl observase. Buster își clătină puțin capul, amușinând aerul.

Acum, se simțea ceva stătut. Mustățile îi tremurau. Botul îi lucra febril, încercând să depisteze mirosul, deși mirosea doar a ceva stătut, aproape pe moarte.

Căscând, simți cum i se face somn. Închizând ochii, mustățile se lăsară până la labele din față, gâdilându-i blănița. Coada cu pete albe îi tremura ușor. O împunsătură, nu una jucăușă, ci una dureroasă, îi lovi gâtul, parcă săgetându-l cu privirea, dar și cu labele. În mintea sa, parcă își imagina dușmanul ce îl ataca. Un câine maro, căci așa voia să fie în mintea lui. Ochii îi erau injectați de sânge și lăcomie. Ghearele îi erau curbate și încovoiate, fălcile îi erau foarte largi. Părea fioros, din mintea lui Buster.

În sfârșit, se așternu tăcerea. Deși ochii cățelului erau închiși, putea auzi ecouri de la mare depărtare. Simțea atâta liniște, atâta pace, nu trebuia să facă nimic, doar să stea.

Brusc, în minte i se desfășura altă imagine: un câine negru, cu ochii galbeni, parcă ieșiți din orbite. Erau doar galbeni, privea parcă în gol. Blana cățelului era mai aspră decât întunericul, iar ghearele lungi se adânceau în neant. Buster vedea în gol. Sub el era doar întuneric, umbră. Nu mai știa ce să spună. Și, pentru că nu era un câine prost, își dădu seama că se întâmpla ceva cu membrele lui. Câinele negru cu ochii galbeni scoase un lătrat asurzitor, atât de asurzitor încât lui

Buster îi se frângeau urechile. Când cei doi câini își întâlneau privirile, Buster nu știa cum să acționeze. Putea să se lase pe burtă, să și-o expună și să își arate frica. Dar nu - nu era fricos. Îi înfrunța ochii cu privirea, deși câinele negru nu se clinea și poate, poate încerca să-l intimideze.

Lăsându-si, totuși, coada în jos, era cu privirea pe sus. Ochii i se mișcau limpezi și simțea cum blana i se înfoaie și se adună în smocuri. Simțea că plutea în aer. Sub el, era negru. Dacă se uita în jos, avea senzația că pica în gol. Dacă se uita în sus, simțea cum cineva îl pândește. Dacă se uita în față sau în spate, simte câinele negru cum îl privește. Voia deodată la Jenny! Voia să se joace cu Andy, să poată sări pe florile mamei lor. Și, de fiecare dată, să îi dea o labă de ajutor tatălui lui Jenny. Îi plăcea să îi fure din mâini toate lucrurile, mai apoi să sară și să se aghete de picioarele lui, implorându-l să îl lase să mănânce biscuiți cu ciocolată. Ooo, daaa! Ciocolata! Lui Buster îi plăcea ciocolata! Chiar dacă mâncase doar o dată, i-a plăcut atât de mult! Era o delicatese și un gust irezistibil. Totuși, rămase concentrat pe prezent. Înfiorându-se, câinele negru făcu un pas mic, timid, dar uitându-se în ochii lui galbeni, mai strălucitori decât însuși soarele, dădu să își ridice coada.

Simțea un fior stăbătându-i trupul, de la cap până în vârful cozii, până la ultimul fir de blană. Însă câinele negru nu mai mișca. Se făcu o liniște prea apăsătoare.

- Mai ai o șansă, Buster, mai ai una, deși, dacă ți-o pierzi, mori pe veci.

Aceste cuvinte îl zgudui pe câinele negru cu alb până în măduva oaselor.

Capitolul unu

Buster deschise ochii. Se ridică pe picioare. Unde era oare? Prima dată, se afla într-o încăpere. Una mică, mică de tot, albă. Era ceva de sticlă. Aaaa, da! Un geam! și...o ușă. Era și o lumină palidă și aproape stinsă. Și dintr-o dată simți o împunsătură în umăr. Simțea niște mirosuri noi. Privi în jur, alarmat și speriat, urechiușele înălțându-se până la cer. Unde era? Ce se întâmpla? În jur a văzut o cățea - probabil mama, care lungea o mogâldeată minusculă și neastâmpărată. Buster se afla printre câțiva pui, trei femele și doi masculi. Pentru că nu era un câine naiv ori prostuț, i-a venit în gând ceva: dacă el a murit? Oare cumva...s-a renăscut? Nu! Nu se putea! Buster, uitându-se în camera mică, albă, cu un geam și o ușă, își văzu mama, un Ciobănesc de Berna, o cățea neagră cu pete albe, cu blana groasă și lucioasă. Ea își lungea mulțumită puilor. O cățelușă neagră schelălăi îngrozită și își escalada un frățior negru, somnoros care încerca să îi se opună.

Trebuia cumva să evadeze de aici. Ceva îl împingea să iasă afară, avea o multă curiozitate față de lumea de afară. Calmându-se, își privi blana cea albă. Albă de tot. Privi în jur. Toți frații și surorile lui era negrii, vârgați sau dungați, numai el era alb. Un alb imaculat, aprins. Era o singură excepție: avea o labă neagră. Lingându-și lăbuța, știa – foarte bine – că nu mai putea să se întoarcă în trecut. Îi era foarte dor de stăpânii săi. Dar trebuia să se descurce singur. Dar cum, oare? Era un pui. De-abia se născuse. Dar cum, oare, vedea atunci? Și știa atât de multe?

- Poate m-am născut în altă zi, dar dormeam, scheună îngândurat Buster.

Auzind schelălăitul lui, mama îi făcu semn să vină la ea. Mergând pe picioare și aproape dezechilibrându-se, ajunse la burta mamei lui. Un miros dulce și cald îl învăluia ca pe o păturică moale și pufoasă.

- Te-ai trezit, însfârșit! Îi linse mama urechiușele. Frații tăi au fost mai activi, deși, chiar dacă ești plăpând și neajutorat, te-ai trezit! Ai deschis ochii! Îl felicita mama lingându-l pe urechiușe.

Brusc, Buster își aminti de viața anterioară. Nu și-a cunoscut mama. Fusese abandonat și lăsat pe stradă. Până când veni o fetiță oarecare, hoinărea lingând o înghețată. S-a apropiat de Buster, l-a atins – cu jumate de deget – și apoi l-a luat în brațe, l-a dus la ea acasă, i-a dat mâncare și apă, un pat și i-a făcut băi zilnice. Îi plăcea acea viață. Acum, însă, era mic, nu știa prea multe. Aproape toate cunoștințele lui s-au dus pe apa sâmbetei... pășind către mama lui, se înghesui lângă gâtul ei și adormi.

Buster se trezi. Prima dată se întinse, apoi își dezlipi pleoapele. Dar de data asta, parcă toate amintirile s-au răsfiat prin aer. Își aducea aminte de frățiorii săi, de mama lui. Dar altceva nu – oare uitase ceva? Nu mai ținea minte nimic. Toate amintirile lui s-au dus. Se afla tot în camera albă și bizară. Mama era în picioare și își muștra fiul, care se rostogolea neștiutor pe podea. Ceilalți dormeau duși, sforăind. Mama, văzându-l treaz, lătră încetșor:

- Te-ai trezit, Luminici? Șopti ea lăsându-și capul în jos.

Luminici? Se întreba Buster în sinea lui. Numele ăsta nu i se părea cunoscut. Nu îl chema oare Buster? Făcu pași atenți în față. Blana lui imaculată se prevăzu printre ghemotoacele adormite care de pe unde.

- Uite, Luminici, uite! Acesta este fratele tău, Safary! Și aceea – și își îndreaptă fața către o siluetă mică, o cățelușă neagră cu dungi negre-închise – este sora ta, Delta!

Văzându-l, Safary se împinse cu picioarele din spate pentru a ajunge aproape de Luminici. El se strânse ghemotoc.

- Bună frățioare! Chițai acesta. Eu sunt Safary. Iar el este fratele nostru, Tigon.

Tigon era un cățeluș negru cu picățele întunecate. Își îndreptară privirea către dânsul, care dormea dus pe o parte, cu spatele la frații săi. Luminici aruncă o privire și mamei lui, care o lingea pe Delta. Peste tot se auzeau sforăieli, scâncete sau chițaieli.

- Iar ele sunt Sclipici și Melodie, le atrase mama atenția celor doi cățeluși. Erau două cățele negre lipite una de cealaltă.

- Par la fel, defapt nu se deosebesc cu nimic.

- Da, aprobă Delta care se apropie de cățeluși și se băgă repede în discuție. Deranjată, plesnea aerul cu coada.

Luminici observă cum ușa se deschise cu un scârțâit și înghețase pe loc. Cine să fie oare?

O ființă mare, care mergea în două labe, mai înalt decât mama lor, care purta ceva alb. Și ciudățenia se repezi în camera lor trântind ușa. Pentru o clipă, Luminici auzi mârâitul mamei lor, dar apoi își lăsă coada în jos. Părea entuziasmată.

Delta, neatentă la ce se întâmpla în jurul ei, fugi înspăimântată într-un colț neatins de lumină și mijindu-și ochii, privea ființa de o mie de ori mai mare decât ea.

- Nu vă face nimic, le șopti mama puilor. E doar un om.

- Ce este un... om?

Luminici nu termină perfect propoziția, căci uriașa creatură căuta cu privirea un anumit cățel – care se nimeri a fi chiar Luminici. Pentru prima dată, se uită la el, ridicându-și o labă din față și dându-și cu ea pe la ochi, analizând situația. Omul a făcut o mișcare bruscă. L-a apucat pe cățel de ceafă.

Luminici dădea brusc din labe. Mâna bizară îl ridică pe bietul cățeluș până sub ochii omului.

Ochii lui nu exprimau nimic – poate doar un pic de confuzie – se gândi Luminici, după care scheună și făcu pe fricosul. Omul îl privea atent, uitându-se la fiecare detaliu mic. Apoi a mormăit ceva ce Luminici nu putu înțelege. Poate avea un gând incomfortabil sau un plan pe viitor? Luminici nu mai știa ce să creadă. Omul își puse mâna cealaltă pe bărbie, apoi și-o frecă ca și cum a vrut s-o scarpine. Luminici simțea fiori adânci străbătându-i blana. Sigur nu era un om de bun gust. S-a uitat la mama lui, dar nu era nervoasă, deopotrivă, calmă.

Însfârșit, după ce omul îl mai examinează pentru o ultimă oară cățelul, l-a lăsat jos lângă mama lui. Ea încă ținea cont de apariția omului. Omul apoi a strigat ceva, probabil către alții, iar vocea lui a devenit un ecou, iar ecoul o șoaptă.

- Ce s-a întâmplat, ce s-a întâmplat? Se repezi Safary la Luminici.

- S-a uitat urât la mine, mormăi el destul de abătut.

- Are un vis mare pentru tine, îl încurajă mama.

- Vrea sa te ucidă, îl amenință Tigon care apăru de după Safary, dându-i o ureche pe spate cu laba lui mare.

Mama râse, deși cățelușii știau că nu era sigură pe ea. Se vedea pe propria ei blană. Firele i se ridicau de pe corp.

- Chiar trebuie să ne încredem în oameni? Mai bine am fugi de ei! Tigon îi pătrunse în gândurile lui Luminici.

Mama răsufală cu ochii arzători de înțelepciune.

- Dacă fostul meu stăpân nu m-ar fi salvat din Casa Câinilor, nu mai eram aici - și nici voi.

Luminici și Safary au schimbat priviri. Cum adică nu eram acum aici? Și ce este Casa Câinilor?

- Ce este Casa Câinilor? Întrebă curios Tigon, ciulind o ureche.

- Poate e o casă plină cu câini, dădu cu presupusul o voce somnoroasă.

Din spatele mamei lor, Melodie, cățelușa neagră, se ivi cu o figură destul de amuzantă, cu urechile lipite de cap și coada prin aer.

- Nu e chiar așa, îi răspunse mama ei. Acolo, în Casa Câinilor, oamenii controlează totul. Câinii sunt ținuti într-o cușcă, suportă frigul ori căldura, iar strigătele celorlalți câini îi deranjează. Acolo, ești singur. Dacă stai mult în acea Casă, ori ești ucis, ori mori din cauza căpușelor sau a bolilor. Pe mine m-a luat un om bătrân de acolo, dar l-a scurt timp se stinse din viață.

Mama își lăsă urechile în jos și hămăi. Aceste cuvinte îl speriară pe Luminici până în vârful cozii, până la ultimul fir de blană. Se lăsă tăcerea. Melodie își șterse cu laba stângă ochii și căscă:

- Merg să mă culc.

Se întoarse cu coada între picioare, după cele auzite. Luminici își dădu seama că în gândul lui Tigon umbra durerea, frica și furia pe oameni. Oamenii nu ne iubesc. Aceasta a fost concluzia pentru el. Safary se întoarse, buimac.

- Mă duc să mă culc și eu.

Se ciocni de trupul adormit a lui Sclicici. Se puse jos, încetișor, moțâind îngândurat. Tigon s-a oprit lângă picioarele mamei sale.

Ea îl linse, atotștiutoare. Ce viață... se gândi Luminici. Ce viață de câine a avut mama...

După câteva minute, toți dormeau. Câinii erau înconjurați de pături călduroase și era și un bol cu apă. Altceva, nimic. Luminici, chiar dacă dormea, simțea un miros ciudat care îi înțepa nasul. Era ceva scârbos, un strat de ceară sau ceva de acest fel. A dat să se ridice, dar moleșeala îl copleșise pe nedrept. Auzi și un sunet straniu – un sunet pe care nu l-a mai auzit până acum. Nu știa

ce să spună. Era stană de piatră, dar își dădea seama ca se întâmpla ceva. Nu știa ce. Auzi și un pocnet și un miros

familiar ce se estompa. Ce să fie oare? Încerca să se trezească, dar ce vedea el era doar negru. Ca și cum o umbră uriașă ar fi acoperit toată lumina zilei. Încerca să facă tot ce putea. Auzea niște voci care se înălțau puternic în gândul lui. Urechile i se lipeau de cap. Oare ce putea să facă? Oare ce pot face? Nu se putea trezi. Nu putea, pur și simplu!

După câteva ore bune, pentru Luminici care i se păreau câteva minute, simțea cum ochii i se deschideau binevoioși. Prima dată, imaginea era sala albă și mama care îl lingea pe lăbuțe, dar apoi se afla într-o cutie de lemn. Simțea cum cutia se lovea de niște pereți întunecați. Era o deschizătură în cutia de lemn, deși era întuneric. Curând, începu să se panicheze. Unde sunt, ce să fac, cum trebuie să fac pentru a ieși de-aici? Toate aceste cuvinte îi apăreau în gând.

Cutia se scutura în stânga și în dreapta. Se auzea un clipocit de ploaie, un clinchet zgomotos și mirosuri necunoscute ce zburau pe lângă botul lui. Își deschise gura, ca să anunțe că era acolo, mic, singur, neajutorat. Dar se mulțumi să tacă și se strânse ghemotoc în cutie. Simțea lemnul cum îi intra în blana mătăsoasă. Aerul era închis. Nu putea respira. Cutia era strâmtă.

În afara cutiei din căruța acoperită cu o căptușeală verde, se înfățișau case răzlețe și oameni care umblau peste tot ca să-și îndeplinească sarcinile. După casele și sunetele zgomotoase de mașini, la orizont, o minge de foc strălucitoare pocnea pe cer. Parcă urma să explodeze. Ea ilumina tot cerul în nuanțe roșiatice și portocalii. Iar cerul era gata să îmbrace haina albăstruie și divină ca să mai danseze, încă o dată, cu luna. Stelele s-au înmulțit mai repede decât data trecută și au început a se împleti între ele.

